

KARIN PETERS

Vreemdeling op de Rijnsburghoeve

ABCOUDE

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK

Proloog

‘Dit is niet goed. Je weet dat het niet mag,’ prevelde Sary. Ze hielp intussen de haar volkomen vreemde jongen met de knoopjes van haar blouse.

‘Je bent zo mooi,’ fluisterde de jongen, van wie ze niet eens de naam wist.

Ze keek in zijn diepblauwe ogen en zuchtte. Waarom was Gilles zo anders dan deze jongen? Hij zei nooit dat ze mooi was. Wat zei hij eigenlijk wel? Wat zou hij zeggen als hij wist dat ze hier verscholen lagen, tussen het hooi van een schuur bij een boerderij waarvan ze de eigenaar niet kende? Maar zoiets kwam niet in hem op. Gilles was bezig met een bevalling. Van een koe weliswaar, maar dat was zeer belangrijk.

Gilles wilde met haar trouwen. Een betere man kon ze zich niet wensen, althans, volgens haar ouders. In financieel opzicht was dat zeker waar. Gilles was een zeer rijke boer, en door en door betrouwbaar. Hij strooide niet met complimentjes, maar dat hij oprecht van haar hield, daar was ze zeker van.

Terwijl deze jongeman alleen uit was op een pleziertje. Ze kende hem niet eens. Wat

had haar bezield? Ze had afgesproken om met Gilles naar de kermis in Sluis te gaan, maar toen liet de koe merken dat het haar tijd was. Natuurlijk ging dat voor. Sary was desondanks vertrokken en had op de kermis deze knappe jongen ontmoet. Ze wist niet eens hoe hij heette.

Sary begon te worstelen om onder hem vandaan te komen. Maar daar was het al te laat voor, begreep ze even later. Toen de jongen was opgestaan en met zijn rug naar haar toe zijn kleren in orde maakte, veegde Sary de tranen van haar wangen. De jongen keerde zich naar haar toe. 'Het was voor jou de eerste keer,' zei hij, terwijl hij haar verbaasd aankeek.

'Ga weg!' zei ze heftig.

'Wat is er ineens met jou aan de hand?' vroeg de jongen.

'Ga weg!' zei ze voor de tweede keer.

En de jongen ging, waarschijnlijk blij dat hij deze hele toestand achter zich kon laten.

Sary stond op en schudde het hooi uit haar rok. Haar fiets stond wat verderop tegen een hek. Wat had haar bezield om met deze onbekende mee te gaan? Ze moest wel volkomen haar verstand hebben verloren.

Ze ging nu terug naar Gilles. Hij hoefde hier niets van te weten. Tenzij er gevolgen waren, maar dat kwam nooit voor na zo'n eerste keer, meende ze te weten.

Ze fietste nu terug naar de boerderij, waar ze Gilles nog in de stal verwachtte. Deze was bezig het kalfje droog te wrijven en keek slechts even op. 'Alles is goed gegaan,' zei hij, hoewel ze hem niets vroeg.

Ze zei niets en hij keek haar aan. 'We kunnen nu nog wel naar de kermis gaan,' zei hij.

Sary schudde het hoofd omdat ze dacht dat ze de jongeman zou kunnen tegenkomen. En ze voelde zich schuldig. Zo schuldig!

Na twee weken was Sary er zeker van dat haar misstap niet zonder gevolgen zou blijven. Ze voelde het aan alles. Niet dat er al fysieke verschijnselen waren die erop duiden dat ze zwanger was, maar in haar hoofd wist ze het.

En ze wist ook dat iemand haar had gezien, samen met die Belgische jongen. Leentje de Ruiter. Het meisje was enkele jaren ouder dan zichzelf. Ze was getrouwd en had een zoontje, Joost, van vier jaar.

Ze fietsten een keer met elkaar op toen Sary op weg was naar de Rijnsburghoeve, de

boerderij van Gilles' ouders, die inmiddels in het dorp waren gaan wonen vanwege een slopende ziekte van zijn vader.

'Je hebt het goed getroffen met Gilles,' zei Leentje.

'Hij trof mij,' probeerde Sary een grapje, maar dat had weinig effect.

'Hoe kon je hem zo bedriegen,' zei Leentje. Ze kneep haar lippen stijf op elkaar alsof ze moeite had om niet meer te zeggen.

'Waar heb je het over?' vroeg Sary, terwijl de schrik haar om het hart sloeg.

'Ik heb je heus wel gezien. En ik niet alleen. Je ging aan de zwier met een jongen uit België, terwijl Gilles bezig was met de geboorte van een nieuw kalf. Hij pikt ook alles van jou. Ik zei hem...'

'Wat zei je?' Sary gaf een ruk aan Leentjes stuur, waardoor ze aan het slingeren raakten en Leentje ten val kwam. Sary wilde eerst doorfietsen, maar aarzelde toen. Ze wilde weten wat Leentje tegen Gilles had gezegd.

Leentje wreef over haar elleboog, ze inspecteerde haar knie en krabbelde overeind. Daarna stapte ze weer op haar fiets. 'Ik heb hem gezegd dat hij beter op je moet letten.' Ze reed weg en keek niet meer om.

Sary deed geen moeite om haar in te halen. Hoe kon ze zeker weten dat Leentje de waarheid sprak? Gilles had haar niets gezegd. Maar stel nu eens dat er gevolgen waren? Ze was nog maar enkele dagen over tijd, maar toch... Haar gevoel bedroog haar niet.

Met de fiets aan de hand liep ze piekerend verder. Gilles en zij waren tot nu toe niet zo ver gekomen als zij en die jongen in de schuur. Moest ze nu Gilles zover zien te krijgen dat hij op dezelfde manier...?

Nee! Gilles zou niet weten wat hem overkwam. Hij kende haar als een keurig meisje dat aan dergelijke zaken nog niet toe was.

Het was nooit in hem opgekomen dat ze mogelijk niet verliefd op hem was. Sary hield haar gezicht in de wind, waardoor de enkele tranen opdroogden. Goeie Gilles. Als er werkelijk gevolgen waren, zou ze met hem moeten trouwen. Ze zou hem nooit de waarheid kunnen vertellen en misschien zou dat ook niet nodig zijn. Naar Leentjes geroddels zou hij vast niet luisteren. Hij vertrouwde haar, Sary, volkomen.

Gilles verdiende zo'n onbetrouwbaarschepsel als zij was niet. Maar ze zou het goedmaken. En misschien was er niets aan de

hand en maakte ze zich druk om niets.

Sary keek om zich heen. Dit was haar thuis. Ze hoorde hier, ze moest trouwen met Gilles. De gedachte aan het laatste was nog niet helemaal vertrouwd. Maar dat zou zeker komen.

Sary en Gilles trouwden binnen zes weken. Hun dochter Emma werd zeven maanden na de bruiloft geboren. De blijdschap van Gilles ontroerde Sary. In gedachten beloofde ze hem meer kinderen.

Maar het bleef bij deze ene dochter. Sary was ervan overtuigd dat niemand enige achterdocht koesterde. Behalve Leentje. Zij kon haar op een manier aankijken... Maar ook Leentje praatte er niet meer over. Daarbij, wat was het woord van een arbeidersdochter tegenover dat van de vrouw van de Rijnsburg-hoeve? Niemand zou haar geloven.

En zo groeide Emma zorgeloos op tot een mooi, donkerharig meisje, geliefd door haar beide ouders, op wie ze allebei totaal niet leek.

De kapitale boerderij lag in het vlakke Zeeuws-Vlaamse land. Het huis en de schuur werden omringd door bomen die de boerderij beschermden tegen de harde wind die soms over het land joeg. De Rijnsburghoeve was een begrip in de omgeving. De eigenaar, Gilles Rijnsburg, was een belangrijke figuur in de wijde omtrek. Hij kwam uit een familie waar geld geen rol speelde. Daarbij was hij getrouwd met Sary, en zij had na de dood van haar ouders flink geërfd. Samen hadden ze het dus op papier goed voor elkaar.

Het had ook in werkelijkheid ideaal kunnen zijn, dacht Gilles vaak. Voor zijn bedrijf was echter geen opvolger. Er was slechts een dochter, geen zoon. Emma hielp weliswaar op de boerderij en ze was pienter genoeg om een bedrijf te runnen, maar van een meisje kon je dat niet verwachten.

Ze zou met iemand moeten trouwen die hart had voor de boerderij. Misschien Joost.

Die jongen was al jaren Gilles' rechterhand bij al het werk. Joost was weliswaar niet rijk, maar Gilles was ervan overtuigd dat hij in staat zou zijn de boerderij over te nemen. Daarbij was Gilles er zeker van dat Joost van zijn dochter hield.

Maar Emma zelf was er ook nog. Zijn mooie, donkerharige dochter met de bijzondere groene ogen. Emma leek totaal niet op hem. Dat was logisch, want ze wás ook niet van hem. Dat had Sary hem jaren na Emma's geboorte eindelijk verteld, en ook nog alleen omdat hij erop had aangedrongen. Hij had al lang vermoedens gehad in die richting.

Maar Emma was wel van Sary, al leek ze gek genoeg ook niet op zijn vrouw. En Gilles hield van zijn dochter. Dat hij diep in zijn hart jaren had gehoopt op een blonde zoon, hield hij wijselijk voor zich. Sary had ook graag meer kinderen gewild, maar het was bij die ene dochter gebleven.

Het was een groot geluk dat Emma hield van het werk op de boerderij en van het buitenleven. Wonen in de stad trok Emma totaal niet, voor zover Gilles wist. Maar Gilles wist niet veel van het gevoelsleven van zijn dochter. De dromerige uitdrukking op haar gezicht

deed vermoeden dat ze enkel goeds verwachtte van het leven.

Veel jongens uit de omgeving waren al verliefd geworden op Emma Rijnsburg. Ze had zelf niet door welke uitwerking ze op hen had. De meeste tijd was het haar niet eens opgevallen dat een jongen meer dan gewone belangstelling voor haar had. Als iemand haar erop attent maakte, haalde ze met een vriendelijke glimlach de schouders op.

Ze was bijna twintig jaar en verwachtte meer van het leven dan trouwen en een stel kinderen. Het werken op de boerderij zag ze eerder als een prettige vrijetijdsbesteding dan als een levenstaak. Als ze al dacht dat het bestaan van de Rijnsburghoeve in feite van haar afhing, duwde ze die gedachte snel weg. Ze wilde een dergelijke last niet op haar schouders krijgen. Maar ze kon ook wakker liggen van de gedachte dat de boerderij in andere handen zou overgaan. Ze wist wat ze kon doen om dat tegen te houden. Ze moest trouwen, en wel met Joost de Ruiter. Ze wist ook hoe graag haar ouders dat wilden. Want hoewel zij van alles op de hoogte was, kon men van een vrouw toch niet verwachten dat ze de leiding van een dergelijk bedrijf overnam. Zo